

EPITÁFIUMOK A KARANI TEMETŐBŐL

LJUBOMIR SIMOVIC

itt nyugszik tiosav
 miljko és stamena fia
 esti szél a gyertya lángját körülengi
 árnyát körbe-körbe űzi
 csillagokig nőtt a kalász
 sírok közé leszáll az éj
 itt nyugszik tiosav tilinkóval temették el
 itt nyugszik a megholt
 tiosav ki élni akart ha másként nem
 hát mint béka uram bocsá' ha másként nem
 mint lombos fa
 REFRÉN

jaj gyászos szél hasított a meleg mocsár ködleplébe
 ezt a világfergeteget egy ősrégi csillag küldte
 jaj állítsd meg kérd ne tegye ni madár támad a földre
 lángkoronás napra csap le híres lázár cár fejére

a kéthónapos stanoje
 földbölcsőben alszik mélyen
 mindenki elfeledettje
 őszutóján született és tél jöttekor már meg is halt
 holtak között a legifjabb
 nem volt jó barátja nem volt ellensége
 a csecsemő-sírdogálást nincs ki siratóba költse
 meg se látják a sírhalmát és senki meg nem kerüli
 a csöppnyi domb lassan úttá taposódik
 gyertyalángú kis pokolban
 fény nélkül sötétlik
 REFRÉN

jaj hideg szél hasított a meleg mocsár ködleplébe
 ezt a világfergeteget egy ősrégi csillag küldte
 az illatos égből madár ereszkedik le a földre
 lángkoronás napra röppen híres lázár cár fejére

milisav és stojanka leánya koviljka
 élt tizenhat évet
 szentiváncor halt meg
 a madarak koszorúja szétszéled a magas égen
 kivirágzott sírhalmát rühes kutya kerülgeti
 itt az első hideg csillag a közelgő hó hírnöke
 a leányka és legénye pőrén hálnak a magasban
 fenyőillatú a fönnsík de a kereszt
 tilalomfa nincs út tovább
 az erdőbe
 a folyóra
 fel az égbe
REFRÉN

jaj kéklő szél hasított a meleg mocsár ködleplébe
 ezt a világfergeteget csillagfényes reggel küldte
 jaj állítsd meg kérd ne tegye ni madár támad a földre
 lángkoronás napra csap le híres lázár sírkövére

SIRATÓ

Vízbe mártott három ujjam
 homlokomhoz köldökömhöz jobb s bal mellemez érintem
 az atyának és fiúnak és szentléleknek nevében ámen
 itt nyugoszik a néhai rogić arzén földi maradványa
 aki karan falunak volt sírásója

borral öntözöm a búzát
 búza közé egy jácintot szúrok búza közepébe gyertyát gyújtok
 harangozó arsenije zászlóhordó arsenije
 eléneklek nincs már az a
 hatalmas tűz mi tested felmelegitné
 nincs már az a kenyér mivel jóllakhatnál
 nincs már az a gyertyavilág mi utadat beragyogná

ELÉGIA SZEPTEMBER 11-RE

Ím itt vagyok ismét e drága fejfák között
 mintha nagy kék égen kis zöld lég rezdülne
 nyárfa lombja nyugtalan a nyárban
 a nap dús kalásszal teli

nyáját és csordát szurdokot és pergőt és szegfűt látok
estében virító illatos virágot
nap s csillagok alatt zöldfekete erdőt
mindezt kézközelben
gyümölcsöt és fényt és ó istenem
kristálysép csermelyt lépcsőzetes sziklán
fürgén csergedez és tovafut susogva
leányokat talpig légruhában
halovány lidércet nagy világosságot és elfojtott szókat
itt vagyok ismét e drága fejfák között
amit én a létről tudok halál ismét halál
hónom alá dugod fejed amíg az a bős fenevad
eliszkol a szavaimból elbujdokol tőlem
szürke hegyek között kószál akárcsak a tudatomon kívül járna
itt vagyok itt vagyok e drága sírok között
mondom fű temető virág
és csillaghalmazba gyűjtöm mindezt
ám hull hull a forró hamu s szavalmat
lassan belepi

Vasagyi Mária fordítása